

DE KONING VAN CALEX

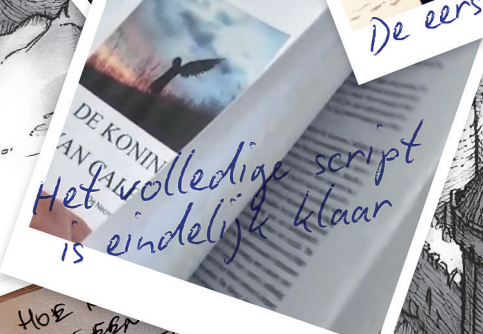
Coverideeën

De eerste proefdruk

Tijd voor een tas koffie

Het volledige script is eindelijk klaar

De lijdensweg

eerste snelle schets

Heb nog een tas nodig

De finale kaart Ben er super blij mee

HET RIJK

Ontdek de eerste stappen van een veelbelovend talent.

Met trots presenteren we de eerste drie hoofdstukken van een opkomende schrijver die een frisse, originele stem aan de literaire wereld toevoegt: Kevin De Meersman. In deze eerste pagina's neemt hij ons mee in een verhaal dat spanning en mysterie op meesterlijke wijze combineert.

Het plot ontvouwt zich stap voor stap, waarbij je als lezer steeds dieper wordt meegezogen in een wereld vol onverwachte wendingen en gelaagde personages. Kevin weet met zijn verfijnde pen de lezer te grijpen en laat je niet meer los.

Deze introductie belooft een verhaal vol verrassingen en onvergetelijke momenten. Laat je meevoeren door de kracht van zijn woorden en ontdek zelf waarom deze jonge schrijver een naam is om in de gaten te houden.

Hoofdstuk 1

Baltigo

De zon ging bijna onder en de lucht had iets onheilspellends over zich. Waar hij liep, hing de geur van regen, omdat er niet lang geleden een intense wolkbreuk geweest was. Hij snoof de lucht even heel diep op en dacht: dit is de geur van de zomer. Vers gevallen regen op een ondergrond die nog zodanig warm was van de voorbije dag dat je het vocht en de mineralen in de lucht zelfs kon ruiken. Het deed hem denken aan de geur van een afkoelend zwaard dat ondergedompeld werd in water om het daarna opnieuw te kunnen temperen. Het sissen van het withete zwaard dat het water raakte en de stoom die ervanaf spoot, beeldde hij zich in bij het denken aan het vallen van de koele druppels regen op de hete bodem. En op zijn lichaam en veren. Hij had de bui op deze zomerse avond nochtans goed kunnen verdragen. Ze had het zweet op zijn rug en benen kunnen wegspoelen, zijn veren even kunnen afkoelen en zijn gezicht verfrissen met dikke waterdruppels die er zachtjes overheen zouden stromen. Misschien had hij zelfs zijn proviandwaterflesje kunnen vullen. Maar hij liep achter de wolkbreuk aan en hoopte nog sneller te kunnen lopen, zodat hij de met regen gevulde zwartgrijze wolk zou inhalen. Hij vloog en sprong daardoor net iets sneller en keek kort achterom om zich te vergewissen van de stand van de zon, zodat hij nog altijd in de juiste richting liep.

Het is een roodachtige zonsondergang, dacht Baltigo toen. De zon stond nog relatief hoog aan de hemel, maar in de verte en rondom hem begon zich stilaan een lichte paarsrode gloed af te tekenen. Hij herinnerde zich dat hij in zijn kindertijd in de toren van het paleis van Calex ooit een boek gelezen had over de vier natuurelementen, waarin stond dat de rode zonsondergang een teken van het Vuur was, het vierde element in de ring. En dat telkens als er een dieprode gloed over de hemel hangt, er zich een of andere nare gebeurtenis zou voordoen. Voorlopig was er tijdens zijn tocht naar Morsmetak nog niets noemenswaardigs gebeurd. Misschien heeft de rode zonsondergang van vanavond wel iets te maken met de gebeurtenissen van gisteravond, dacht hij. Hoewel het overlijden van de koning al bijna een volledige dag geleden was en er de dag voordien geen rode zonsondergang te bespeuren viel, besepte hij. Op dat moment stopte Baltigo even met lopen en bleef staan op een klein heuveltje dat net boven het moeras uitstak.

De koning is niet meer, dacht hij. Ik ben op missie voor de koningin en ik moet zo vlug mogelijk mijn taak volbrengen. Ik mag niet dralen en moet verder haast maken. Die gedachten schoten door zijn hoofd terwijl hij de horizon afspeurde. Vanop de top van de rotsachtige heuvel zag hij in de verte Morsmetak, de stad in steen. Dat is nog een stevig eind, ik moet voortmaken, dacht hij. Hij keek even om zich heen op zoek naar een gemakkelijke manier om het heuveltje weer af te dalen. Hij hoopte dat er omwille van de rode zonsondergang die avond niets zou gebeuren als hij de brief van de koningin zou overhandigen, waarna hij met kleine schuifelpasjes de grassige kant van de heuvel begon af te dalen.

Toen hij aan de voet van de heuvel aangekomen was, liep hij zo snel hij kon verder over de moerassige, zompige bodem onder hem. Hoewel je het niet echt 'lopen' kon noemen, want hij had vleugels en liep niet echt. Baltigo was een Celestial en die kunnen vliegen, maar hij gaf er de voorkeur aan om bij elke slag van zijn vleugels met een kleine stap ook de grond onder hem te raken. Volgens hem kreeg hij er extra loop- en vliegkracht door als hij rakelings over de bodem sprong en voorwaarts huppelde. Zijn passen waren enkele lengtes langer dan als hij gewoon zou rennen zonder zijn vleugels te gebruiken. Vliegen was voor alle andere Celestials nochtans de manier bij uitstek om zich te verplaatsen en zodra je in volle vlucht kwam, haalde je wel een zekere snelheid, maar hij vond dat niet veel efficiënter dan de extra stuwkracht van zijn benen te gebruiken. Zoals iedere Celestial kon hij natuurlijk vliegen, maar toch was hij als buitenbeentje een van de snelste boden van Calex. Hij hield echt van het contact met de grond, waardoor hij vaak van andere Celestials het naroeppen kreeg.

‘Wij volgen het Luchtpad!’, hadden zijn vrienden en de andere boden in het verleden al vaak tegen hem gezegd, toen ze hem zagen lopen, springen én vliegen tegelijkertijd.

‘Nou, ik volg het Luchtpad én het pad van de Aarde!’, had hij toen misschien iets te vaak en te neerbuigend geantwoord. Bah, het Luchtpad is ook niet alles, dacht hij. ‘Alsof dat het enige is wat mij genoeg kan brengen’, mompelde hij zachtjes, terwijl hij verder door het moeras sprong en vloog.

Volgens hem waren alle andere Celestials veel te veel met de leer van het Luchtpad bezig nadat ze hadden leren vliegen. Het Luchtpad volgen betekende namelijk ook meer dan alleen leren vliegen, want vliegen leerden de Celestials gaandeweg doorheen hun kindertijd. Het Luchtpad was de leer van het element Lucht. Het Luchtelement was een van de vier natuurelementen waarmee elk wezen dat in het rijk leefde zich op een of andere manier verbonden voelde. Voor Celestials was dat ontegensprekelijk altijd al het element Lucht geweest. Het leerpad van het element Lucht, dat door de meesters van het element overgeleverd werd, leerde hun de kracht beheersen die erin huisde en de energie te sturen die ze nodig hadden om bijvoorbeeld een luchtschild op te roepen, zoals de koninklijke garde dat kon, een windhoos te creëren of zelfs een ziel terug te brengen vanuit het zielenrijk om zo een individu uit de dood te laten herrijzen.

Alle spreuken van het Luchtpad waren terug te vinden in het Boek van de Lucht. Hij had het bestudeerd, maar hij vond het nooit echt de moeite waard om enkel en alleen het Luchtpad te volgen. Hij keek daarentegen ook weleens in het Boek van de Aarde of dat van het Water of het Vuur. ‘Ik leg er me wel nog eens op toe’, had hij te vaak als excuus gebruikt tijdens de lessen van de leermeesters van de Lucht, omdat hij als bode geroepen werd of omdat hij doodeenvoudig bij zijn vrienden wilde zijn. Die maakten hem er op hun beurt nochtans keer op keer op attent dat het wegwuiven van het Luchtpad als essentieel onderdeel van zijn opleiding een ware aanfluiting van het Celestialvolk was en ze stuurden er telkens op aan dat hij zich als Celestial niet moest bezighouden met andere elementaire leerscholen. Hij antwoordde dan vaak dat hij het Luchtpad niet afwees, maar het daarentegen meer zag als een deel van het geheel. Hij kende de basis van het Luchtpad dus wel goed, alleen kon hij al jaar en dag zijn interesse voor de andere leerscholen niet onverkend laten.

Op de momenten dat Baltigo in de Koningstoren geweest was, kon hij het nooit laten om het Boek van de Aarde in te kijken. Het boek besloeg vele teksten over het hanteren van spreuken waarmee je bloemen, bomen en planten kon inzetten voor je doeleinden. Maar het sprak ook uitgebreid over het inzetten van die natuurkracht om kruiden te maken met krachtige

werkingen, magische drankjes en andere botanische handelingen. Ook vond je er passages over de weg van de ziel en de mogelijkheden die het besturen van een ziel bevatte. Baltigo had het ook al wat bestudeerd in de Koningstoren. Hij had zich al een aantal simpele spreuken eigen willen maken, ware het niet dat hij de specifieke woorden en benamingen maar moeilijk kon uitspreken, laat staan er de juiste gebaren bij maken. Hij wist dat de bewoners van Morsmetak bedreven waren in de weg van de Aarde en dat de Necromancers de zielen van wezens naar believen konden beïnvloeden. Hij had ook al vaak gehoord over de zielstochten die door hen uitgevoerd werden. Een zielstocht was een ritueel waarbij de overgang van de ziel naar het hiernamaals begeleid werd. Maar het was lang geleden dat hij er nog over gesproken had en hij vroeg zich af hoe de Necromancers van Morsmetak hem zouden ontvangen, gezien de vete die er van oudsher heerste tussen de bewoners van Morsmetak en de Celestials.

Hij rende verder over het moeras waarover hij zich zo vlug mogelijk naar de stad in steen moest reppen. De brakke ondergrond van het moeras lag tussen Calax en Morsmetak in. Iets richting het oosten, als je eerst de glooiende heuvels van de regio rond de hoofdstad gepasseerd was en daarna stilaan in een gebied kwam dat er het hele jaar door nat en drassig bij lag. Als je op de landkaart van het rijk zou kijken, bevond Morsmetak zich grotendeels in het oosten en een deeltje in het zuidoosten. Nog iets verder in het oosten van de landkaart lag het Eldenwaldbos, dat net achter het Necromancerspaleis van Morsmetak lag. Vanuit het paleis van Morsmetak kon je aan de achterzijde ervan, in het oosten, recht het Eldenwaldbos inwandelen. Het moeras waar hij over liep, was allesbehalve de aangenaamste ondergrond om over te lopen en vliegen. Op sommige plaatsen stonk het zelfs naar rottende vis, waar door de zon een aantal kleine plassen uitgedroogd waren. Hier en daar stak een stukje grond iets hoger en groeide er wat gras op, maar als je daar te lang bleef staan, zou je mettertijd ook in de bodem zakken. Gelukkig voor hem hieven zijn vleugels hem telkens net op tijd weer van de grond, zodat hij de plasjes water en de modderige plekken maar kort aanraakte. Het gevoel van het gedroogde zand en de aarde tussen zijn tenen in zijn sandalen vond hij daarentegen niet erg. Als lopende, vliegende bode had hij altijd wel enig contact met de bodem waar hij over liep. In de uitgestrekte velden in het zuiden, vlak voor het Latirabos, waar de Hoge Elfen woonden, daar liep hij nog het liefst. Hij deed dan meestal zijn sandalen uit en het gras kietelde op die momenten tussen zijn tenen. Wat is er zo fout met net dát gevoel aangenaam te vinden en niet alleen te vliegen over de velden, had hij zich vaak afgevraagd, terwijl hij aan de vele discussies met zijn vrienden dacht.

Ondertussen wapperden zijn lange goudgele haren in de wind bij elke stapssprong die hij nam. Zijn vleugels waren wit als krijt en ze klaptten en wiekten dat het een lieve lust was. De kap van zijn grijze mantel hing niet meer op zijn hoofd, maar was door het lopen achterover gewaaid. De zilveren boord rond zijn kap schitterde in de zon, ze vloog op en neer en raakte nog nauwelijks zijn rug. Het zilver rondom de kap was elfenzilver. Parelend, blinkend, de zon weerkaatsend. De koord die zijn mantel onder zijn kin samenhield, was ook al wat strakker rond zijn nek gaan zitten en hij voelde het lichte schuren ervan in zijn hals. Maar dat vond hij niet erg. Je weet pas dat je aan het werken bent als het materiaal het je vertelt: dat was altijd zijn motto geweest. Onder zijn mantel droeg hij het typische Celestialgewaad. Het leek een beetje op een kort kleed of een korte jurk met een zilveren boord onderaan, een donkerbruine riem rond zijn middel gesespt en een uitgesneden V-hals die de gespierde borst van de bode lichtjes ontblootte. Aan zijn voeten droeg hij bruine leren sandalen die met twee lange platte leren koorden rond zijn benen gewikkeld zaten. Aan de riem rond zijn middel hing ook nog een klein bruin leren zakje dat met een dun touwtje dichtgehouden werd. Het was voor een bode zoals hem handig om er iets in te vervoeren, zoals een proviandflesje met wat water ter verfrissing of extra zakdoeken om zijn gezicht te drogen als het geregend had terwijl hij brieven moest bezorgen.

Nog een kleine spurt en dan kom ik aan, dacht hij. Het stenen bolwerk waar alle Necromancers huisden was niet ver meer. Hij zou na al die jaren voor de eerste keer de stad in steen aan de binnenkant zien, en ook al waren Celestials nooit echt welkom geweest in Morsmetak, als bode had hij geen andere keuze. Een bode kwam en ging waar de gezagvoerders van het paleis van Calax het goed achtten en hij was door Lago de Wijze, de raadgever van de overleden Celestialkoning Lotengo de Ziener, in allerijl naar de stad in steen gezonden. Baltigo was al vroeg in de ochtend naar Morsmetak gestuurd met een belangrijke boodschap van koningin Oliniga. Nadat hij de brief van de koningin, die hij van Lago de Wijze gekregen had, in een binnenzakje van zijn mantel gestopt had, had Lago hem bevolen: 'Je moet sneller dan de wind vliegen ... of lopen in jouw geval ... of ... of ... beide! Je weet wel!' Waarna hij met een simpele knik van zijn hoofd Lago de rug toegekeerd had en op zijn lange reis naar Morsmetak vertrokken was.

Straks voel ik na al dat geplens en gespetter eindelijk ook wat steen onder mijn voeten, dacht hij, terwijl hij zich verder haastte richting de oostelijke regionen van het rijk. Van de lange tocht naar het uiterste oosten voelden zijn voeten ook warmer aan dan normaal en zijn vleugels begonnen wat meer traagheid te vertonen dan toen hij vertrokken was. Toen hij zich daarvan

bewust werd, vond hij alsnog de kracht in zijn lichaam terug en zei hij: 'Baltigo, de snelste bode van Calex!', waarna hij trachtte zijn parelwitte vleugels opnieuw wat meer snelheid te geven.

Hij wilde vooral de andere drie boden, die ook naar de uithoeken van het rijk gestuurd waren, voor zijn en eerst op zijn bestemming aankomen. De anderen waren naar de Hoge Elfen in het Latirabos in het zuiden, naar de Tovenaars in de Dorakwoestijn in het westen en naar de Dwergen in het IJzergebergte in het noorden gestuurd. Naar het Livatomeer in het noordoosten was al verscheidene jaren geen bode meer gezonden omdat daar nooit meer iemand aangetroffen werd. Morsmetak, waar hij naartoe ging, was nochtans een eind verder dan de andere bestemmingen waar de drie andere boden naartoe gezonden waren. Of hij eerst aangekomen was en als eerste kon terugkeren naar Calex, zou hij pas weten als hij voor de drie anderen opnieuw in Calex zou arriveren. En dat zou toch nog minstens een korte nachtrust en een hele dag terugreizen duren, zo ver was Morsmetak van Calex verwijderd. Tenzij hij onmiddellijk zou terugkeren na het afleveren van zijn brief, dan was hij bij het ochtendgloren misschien al terug, maar dat zou te veel van zijn lichaam vergen. Vanavond wilde hij vooral voor de volledige duisternis op zijn bestemming aankomen, maar hij had nog wat tijd, want terwijl hij nog eens naar de zon achter zich keek, zag hij dat die nog een heel klein beetje van de kim verwijderd was. Hij had er goede moed in dat hij net zou aankomen op het moment dat ze bijna volledig zou ondergaan en rende gestaag verder.

Stilaan begon de grond onder hem wat stugger aan te voelen. Ik ben het moeras bijna door, dacht hij. Ik kan het paleis van Morsmetak ook al goed zien in de verte. Dan kan ik zo meteen zelfs het laatste eind wandelen en mijn vleugels laten rusten. 'De vleugels van de snelste bode van Calex. Ha! Misschien wel de snelste van het hele rijk!' zei hij. Hij liet een korte pauze, riep dan: 'Snelle Baltigo!' en hij sprong, huppelde en vloog verder. Niemand anders mocht van Lago de Wijze de boodschap van koningin Oliniga aan Okeitik de Necromancer van Morsmetak bezorgen en die eer liet hij niet aan zich voorbijgaan.

De poortwachter van Morsmetak

Baltigo was bijna aangekomen bij de toegangspoort van Morsmetak. De grond rondom hem voor de stadsmuren gaf hem de kriebels. Overal waar hij keek lagen lijken, botten en skeletten, sommige nog onaangeroerd, andere met nog wat pezig spierweefsel overdekt, weer andere helemaal tot op het bot kaalgevreten door aasgieren, raven of andere vleeseters. Hij wist dat de Necromancers er de gewoonte op nahielden hun lijken na de zielstocht over de stadsmuur in de stadsgracht te gooien. Een lege behuizing behoeft geen begrafenis, zo dachten ze erover. Daarom gooiden ze de karkassen over de stadsmuren als afschrikkingsmiddel voor iedereen die de stad naderde. Maar de lugubere aanblik van alle lijken en karkassen die rondom hem lagen, bracht hem alvast de angst die ze ermee bedoeld hadden. Hij probeerde zijn blik van de lichamen af te wenden en keek naar de grote gitzwarte poort voor zich. Hij stapte verder en had ondertussen zijn vleugels onder zijn mantel geborgen. Ze weten vast wel dat ik een Celestial ben, dacht hij. Ik hoef er niet mee te paraderen.

Aangekomen bij de poort keek hij even op en neer. De poort was gemaakt van robuust zwart hout, waarin zware ijzeren pinnen zaten die naar buiten uitstaken. Ook boven op de poort piekten zwarte ijzeren punten en ze gaven opnieuw de indruk dat ongewenste bezoekers niet welkom waren in de stad. Maar hij moest binnen zijn. Hij moest Okeitik de Necromancer spreken en hem zo vlug mogelijk de boodschap van zijn koningin overbrengen. Hij tuurde nog wat heen en weer naar het zwarte hout en zag dan aan de rechterkant van de poort een grote steen aan een lange donkergrijze ketting. Eén kant van de eivormige steen was tot een stompe punt geslepen en was lichtjes verzonken in het hout. In een gat dat waarschijnlijk door de vele jaren kloppen in de poort gebeiteld was. Hij nam de steen, trok die een beetje naar achteren en liet hem met een denderende slag in de poort vallen. De gong die erop volgde was hoorbaar tot ver buiten de stadsmuren en zorgde ervoor dat hij een klein sprongetje achteruit nam. Onder de houten bedekking van de poort zat een loodzwaar metalen frame waartegen de steen het geluid voortbracht. De luide gong deed onmiddellijk vogels opvliegen. De raven daarentegen, die rondom hem op de karkassen zaten, bleven pikken aan de lijken in de stadsgracht, waarmee ze te kennen gaven dat het een gewoonte was om de stadspoort te horen.

Niet veel later hoorde hij in de verte voetstappen op krakend hout. Hij keek naar boven en zag een donkere schim zich boven op de stadsmuur bewegen in de richting van waar hij stond. Links boven de poort stond op de stadsmuur een klein torentje waar de poortwachter zat. Vaak wist de wachter van tevoren dat er iemand de stad wilde binnenkomen omdat de vogels al opgevlogen waren. Maar bij een Celestial kon je het lichte geruis van hun stappen en hun vleugels niet altijd of nauwelijks horen en vlogen de vogels ook pas op bij de gong van de steen in de poort. De vleugels van een Celestial zorgden ervoor dat hun voetstappen geen trillingen in de grond veroorzaakten en dat ze nauwelijks hoorbaar waren als ze dichterbij kwamen. Tenzij ze zich met hun volledige gewicht tot op de grond lieten zakken vanuit de lucht, maar dat had hij nog maar één keer gevoeld in het verleden: toen een Celestial over de poort gevlogen was, zich razendsnel als een pijl tot op de grond had laten zakken en omkijkend zich ervan vergewist had of de wachter het gezien had. Toen had hij de trillingen gevoeld. Nu had hij de lichte stappen van Baltigo noch gehoord, noch gevoeld. Als volgeling van het pad van de Aarde was de poortwachter nochtans één met de bodem. Alles wat kruipt, stamp, rolt en zich voortbeweegt over de grond konden ze voelen als ze zich daartoe brachten. Normaal legden ze dan eerst een hand op de grond om de trillingen op te zoeken en zich zo bewust te maken van wat er naderde. Hij had dat niet kunnen doen en dus was hij als de duivel voor wie zich aanbood aan de poort.

‘Wie gaat daar?’ vroeg de poortwachter van boven op de poort naar beneden.

‘Ik ben Baltigo, heer poortwachter; ik ben een bode van Calex en ik heb een boodschap voor Okeitik de Verzamelaar,’ riep Baltigo met het hoofd naar achteren en naar boven kijkend. Hij zag dat de wachter een dicht aansluitende zwarte mantel droeg en dat behalve zijn spierwitte neus, de rest van zijn gelaat volledig bedekt was met de schaduwen die er door de kap van de mantel op vielen.

Hij wist het zodra de vogels pas opvlogen nadat hij de gong van de poort gehoord had, maar toch stelde de poortwachter met geveinsde verwondering de vraag: ‘Een Celestial nog wel?’ Hij stapte wat dichterbij en kwam vlak boven Baltigo op de poort staan. Hij keek in de richting van de Celestial en zag de wit parelende vleugels lichtjes onder de mantel van Baltigo komen. Hij liet nog een korte pauze en keek dan star en argwanend naar beneden. Hij sprak met een beduidend lagere stem: ‘Wat maakt dat een Celestial zich op dit late uur nog aanbiedt aan onze poort?’

Necromancers hadden een natuurlijke afkeer voor Celestials omdat ze het sinds heugenis oneens waren over het te bewandelen pad. Volgens de

Necromancers was het bevrijden van de ziel en die de toegang tot de aarde geven altijd de weg van de Aarde geweest en ze vonden wat Celestials deden onnatuurlijk. Omgekeerd vond elke Celestial dat een lichaam altijd een bewoner nodig had onder de vorm van een ziel en ze zagen in reïncarnatie de perfectie van de weg van de Lucht. De wachter kende de geschiedenis tussen de Necromancers en de Celestials maar al te goed en was daarom niet meteen van plan de bode zomaar een vrijgeleide te geven. Het was een vete van eeuwen die in een gesprek van man tot man tastbaar was.

Baltigo trachtte de uitdagende woorden naast zich neer te leggen en pleitte: 'Heer wachter! Ik vraag u mij alsnog de stad te laten betreden, ik heb geen slechte wil. Ik ben alleen de overbrenger van slechte tijdingen', riep hij in de richting van de wachter. Meer mag ik echt niet zeggen of ik kom zelf nog in de problemen, dacht hij bij zichzelf. Ik moet de brief van de koningin bij Okeitik krijgen en dan zo vlug mogelijk terugkeren naar Calex.

De wachter herhaalde zijn woorden, maar ditmaal minder provocerend. 'Een Celestial, bij avondval, in Morsmetak ...' en schudde het hoofd terwijl hij keek naar de rode gloed die de zon nog op de horizon wierp. 'Ik moet u adviseren om op een gunstiger tijdstip terug te keren, heer hemelvogel. De stad maakt zich klaar voor de nacht. Er zijn wat herbergen rondom de stad, als u dat wilt', waarna de poortwachter zich omdraaide om terug te wandelen naar zijn torentje.

Verdraaid, die man maakt het er me niet gemakkelijk op, dacht Baltigo. 'Kunt u bewogen worden tot een gesprek vanop minder verre afstand, heer poortwachter? Dan kan ik u de brief van de koningin laten zien', zei Baltigo gauw om zo te proberen de wachter alsnog te overtuigen. Het werkte, de wachter draaide zich weer om.

'Een brief van de koningin?', riep de wachter terug. Een zending van de koningin kon de poortwachter niet zomaar aan zich laten voorbijgaan. Okeitik de Verzamelaar zou hem niet in dank afnemen dat hij een koninklijke bode met een belangrijke boodschap de deur zou wijzen.

'Ja, mijn heer, ik ben gezonden door hare majesteit de koningin van Calex met tijdingen die niet tot het ochtendgloren kunnen wachten. Ik ben gezonden naar Morsmetak om Okeitik de Verzamelaar zo vlug mogelijk te spreken. Het is van cruciaal belang dat de leiders van de volkeren op de hoogte gesteld worden van belangrijk nieuws', antwoordde Baltigo luid, met het hoofd nog altijd naar achteren.

'Ik zal uw brief komen inspecteren', antwoordde de wachter, waarna hij de bovenkant van de poort verliet en zich weer naar de toren begaf. Daar nam hij een stenen trap die vanaf het torentje langs de binnenzijde van de muur

naar beneden liep. De zwarte mantel die hij droeg, vloog daarbij op van de grond en gaf te kennen dat hij sneller dan enig ander wezen kon bewegen. Necromancers kunnen zich razendsnel over de bodem verplaatsen, als ze maar kunnen zien waar ze heen gaan. Dan schieten ze van de ene plaats naar de andere. In een mum van tijd stond de wachter beneden aan de poort en een luid gekraak gaf aan dat de hendel die de poort gesloten hield, geopend werd. Het ijzer dat al jaren dienstdeed als slot, scharnierde open en met een ruk trok de wachter de poort open. Het gewicht van de poort zorgde ervoor dat ze maar traag in beweging kwam en nadat ze op een kleine kier geopend was, had de wachter alle moeite om ze weer tegen te houden. Door de spleet van de poort stak de wachter zijn rechterhand uit en zei kort: 'De brief?'

'Alstublieft,' zei Baltigo. Hij keek recht naar de poortwachter, maar die had ondertussen een zwarte doek voor zijn gezicht gebracht, zodat alleen nog zijn kleine spleetogen zichtbaar waren. Hij zag nog een klein stukje van de spierwitte huid van de wachter en één pikzwarte lok haar voor zijn ogen, meer niet. Hij haalde het met zilveren draad geweven zakje waar de brief in zat uit een binnenzak van zijn mantel en gaf het aan de poortwachter. De poortwachter nam het zakje met de brief in de hand, opende het zakje en legde de brief in zijn andere hand. Hij keek inspecterend naar het zegel waarmee de brief gesloten was. Het koningszegel, dat in rood kaarsvet aangebracht was, bestond uit een kroon boven op een kring van de vier natuurelementen: een opgerold krulletje in de vorm van een windhoos voor het element Lucht, een boomblaadje voor Aarde, een druppeltje voor Water en een klein vlammetje voor Vuur. Nadat hij het koningszegel gezien had en de brief teruggegeven had, zei de poortwachter: 'Okeitik de Verzamelaar is niet in de stad, maar ik zal u toegang bieden en u vrijgeleide geven tot aan het paleis.'

'Dank u, heer poortwachter,' zei Baltigo. Hij boog lichtjes het hoofd en bracht een hand naar zijn borst als teken van respect voor de wachter.

Die antwoordde: 'Geen dank. U komt maar beter vlug naar binnen, het is een felrode zonsondergang.' Hij draaide zich om, hief zijn rechterhand en wees naar het oosten. 'U volgt de grote weg en komt zonder moeite bij het paleis van de verzamelaar. Heer Okeitik is er niet, maar zijn dienaressen zal u waarschijnlijk ontvangen.' Waarna de wachter, nadat Baltigo hem voorbijgegaan was, nog even het hoofd naar buiten stak en rondkeek. Daarna sloot hij de poort weer, keek Baltigo na en dacht opnieuw aan die keer dat een Celestial over de poort gevlogen was en zich pijlsnel naar de grond neergelaten had. Hij had zich toen zo snel als het licht naar de Celestial begeven en een pijl op zijn neus gericht, terwijl die nog gehurkt zat. Hij had dan in een razende furie gezegd: 'Niemand vliegt ongestraft over de poort, koning of niet.'

Arachnatak de Spinner

Hij was er geraakt. Morsmetak, de stad in steen. En hij zag haar ook voor het allereerst. Overal waar hij keek, zag hij wel een of andere vorm van gebeitelde, gehoude, uitgekapte of gestapelde stenen; nergens een stukje hout of een boom, geen deuren of daken, geen vensters of tuintjes. Het voelde voor hem daarentegen niet echt kil aan door het grote contrast met de lijken in de grachten aan de wallen van de stad. De wegen waren geplaveid met blinkend zwart obsidiaan dat hier en daar een barst vertoonde. Zo ver het oog kon zien, zag je in verschillende richtingen de zwarte straat lopen. De huizen stonden dicht tegen elkaar en waren gebeiteld uit de opstijgende rotsen die het landschap van de stad vormden. De ruwe rotsachtige grijze steen waaruit elk huis bestond, was in zijn pure vorm behouden gebleven en de openingen die voor deuren en ramen moesten doorgaan, waren slordig uit de steen gehouwen. Zonder afsluitingen aan de deuren of vensters kon hij soms goed naar binnen kijken en zag hij dat de woningen tot diep in de rotsen overgingen en mee meanderden met de vorm van de stenen heuvels.

Fascinerend, dacht hij, hier wonen ze dus echt in huizen van steen. Nu begrijp ik waarom ze Morsmetak de stad in steen noemen. Wat een verschil met Celenimbo! Als ik hier vandaan ga, is dit het eerste wat ik doe nadat ik in Calex aangekomen ben en Lago geïnformeerd heb: recht naar boven vliegen, naar Celenimbo, om Siltaga alles te vertellen! Dit moet ze zelf ooit eens komen zien. Of ik breng haar nog eens mee. Dan ziet ze zelf ook eens wat anders dan Celenimbo, Calex of Dorak.

Siltaga, ook een Celestial, was zijn beste vriendin en ook zij was een bode. Ze woonde in Celenimbo, de stad in de wolken. Baltigo woonde in Calex, de stad der koningen, op de begane grond. Ook zij werd gezonden waar ze nodig was. In haar geval was dat meestal naar de Dorakwoestijn in het westen of soms naar Calex, dat zich recht onder Celenimbo bevond, ook al was dat wel een eindje vliegen. Door aan haar te denken, vergat hij even dat hij als Celestial in Morsmetak een vreemde eend in de bijt was. Tot hij plots heel dicht bij een Necromancer wandelde, die dat op zijn beurt met één gebaar afdeed als een provocatie, omdat hij onmiddellijk het gevest van zijn maansikkelvormige zwaard vastnam. Strompelend ging Baltigo wat achteruit, stak zijn beide

handen in de lucht en boog zijn hoofd naar voren om de Necromancer gerust te stellen dat hij geen kwaad in de zin had. Na enkele passen hief hij zijn hoofd weer en vervolgde zijn pad richting het paleis van Okeitik.

Hij was ondertussen al wat verder gevorderd en had door zijn verwondering de vele starende blikken van de Necromancers maar sporadisch opgemerkt. Nadat hij de huizen wat bekeken had, begon hij zich stilaan bewuster te worden van de gedaantes rondom hem. In het flauwe licht van wat kaarsen of lantaarns kon hij het niet altijd goed genoeg zien, maar gaandeweg begon hij toch een aantal typische kenmerken te herkennen. De Necromancers droegen vaak een zwarte mantel en een of twee zwartgrijze rokken boven elkaar. De grote rokken die ze droegen, mondden uit in scherpe punten die zweverig opbalden boven de grond. Ze droegen ook een soort harnas rond de borst met verschillende riempjes en gespen. De ene had een ring met een klein doodshoofd aan de vinger, waar een lichtgroen licht uit straalde, de andere een ketting met een amulet om de hals en weer een andere had een staf met een iets groter doodshoofd erop. Het groene licht dat uit de ringen, kettingen of doodshoofden scheen, bezorgde Baltigo een naar gevoel. Hij voelde zich stilaan minder op zijn gemak tussen al dat groen en zwart en maakte een beetje snellere tred richting het einde van de hoofdweg. Na nog wat verder wandelen zag hij ook enkele Donkere Elfen uit het Eldenwaldbos. Ze waren kleiner dan de Necromancers, maar hadden in vergelijking met de Necromancers, die koelte en killigheid uitstraalden, een uiterlijk dat meer in verbinding stond met de natuur. Rond hun armen en benen zat telkens een lang stuk boomwortel gewikkeld en rond hun borst twee platen van hard hout die als harnas dienden. Hun gezicht was witbleek en op hun wangen stonden zwarte strepen, van aan de puntige oren schuin over de wangen naar de neus en kin. Net als bij de ringen van een boom kon je de leeftijd van een Donkere Elf zien aan de strepen op zijn gezicht. Om de paar jaren kwam er omwille van de leeftijd een zwarte streep bij. Ze hadden grote, spitsige oren die uitmondden in enkele opstaande haren. Hun gitzwarte hoofdharen waren lang en met donkergroene grashalmen doorvlochten tot een lange staart die ongeveer tot het midden van hun rug kwam. Rond hun middel droegen de meesten een gordel met daarin een dolk of een mes; sommigen droegen een pijl en boog van donkerbruin hout. Ze droegen ook allemaal een korte capuchon die vooraan dichtgevlochten was met een bruine koord.

Er waren in Morsmetak veel minder Donkere Elfen dan Necromancers, omdat ze zich alleen in Morsmetak begaven als ze dat nodig achtten. Meestal bleven ze in hun koele grotten in de grond onder het Eldenwaldbos.

Dat was een dood bos dat niets levends meer voortbracht, behalve dan wat ongedierte. De stammen van de bomen waren immens en het gebladerte van de bomen, dat het volledige bos bedekte, was zo dicht dat licht noch voldoende lucht tot de bodem konden komen. Vee, gevogelte en gewassen waren er dus niet te vinden. De weinige lichtstralen die er doorheen schenen, vielen op een nieuwe laag van dicht opeengepakte bladeren en takken. In de holen en grotten onder de grond hadden de Donkere Elfen hun thuis, maar ze konden het goed vinden met de Necromancers, vooral omdat ze voor hun voorraden vaak Morsmetak moesten intrekken. In ruil daarvoor brachten de Donkere Elfen bescherming aan Morsmetak. De Necromancers hadden het in het verleden vaak aan de stok gehad met de Hoge Elfen van Latira en de Celestials van Calax en Celenimbo, en dan hadden de Donkere Elfen omwille van de wederzijdse samenwerking altijd aan de zijde van de Necromancers gevochten.

Baltigo besepte dan pas dat ze allemaal klaar leken voor de strijd en vroeg zich af waarom ze eruitzagen alsof er elk moment een oorlog kon uitbarsten. Elke Donkere Elf of Necromancer die hij passeerde, was tot de tanden gewapend; elke Elf had wel een mes, een zwaard of een boog met pijlen rond zijn midden; of in het geval van de Necromancers hadden ze allemaal de typische zwarte met groene dampen omringde doodshoofdstaf, -ring of -amulet. Hij liet het weer even aan zich voorbijgaan, omdat hij eindelijk dichterbij het paleis van de Necromancers kwam.

Het laatste stukje van de hoofdweg liep lichtjes naar boven en mondde uit in een grote trap die naar het paleis leidde. De rand en de leuning van de trap waren in dezelfde zwarte obsidiaan steen als de straten afgewerkt en liepen door naar een voorplein waar een poel met een zwarte vloeistof in het midden lag. In de vloeistof – het leek wel water met de kleur van pikzwarte olie – flikkerden groene lichtjes in de diepte en het leek alsof de lichtjes afwisselend naar de oppervlakte zwommen en dan terugkeerden. Als de lichtjes bijna aan de oppervlakte waren, leken ze meer op vlammetjes, waar ze spartelend even bleven flikkeren en dan snel weer de diepte ingingen. De Poel der Duisternis, dacht Baltigo. De poel van de Necromancers, waar ze zielen konden laten verblijven. Hij was afschrikwekkend en simpel tegelijk. Hij was angstaanjagend door de gedachte dat er zielen in zwommen en toch majestueus omwille van het flikkerende groene spel van lichtjes erin. Een enkel opstaand boordje van zwarte steen scheidde de poel van de grond waarover Baltigo liep. Hij stapte om de donkere poel heen en ging verder richting de grote poort die toegang gaf tot het Necromancerspaleis van Okeitik de Verzamelaar. Nog één keer draaide hij zich kort om. De zon was ondergegaan en hij zag de stadswallen opnieuw in de

verte, badend in een groenachtig dampend licht dat vanuit de stad naar boven scheen, afkomstig van de vele Necromancers die hun wapens in de aanslag hielden.

Hij draaide zich weer naar de poort. Ze was gemaakt van toermalijn, een zwarte edelsteen die blonk als net gepoetst zilver. Het zwartgrijs van de poort schitterdefel in het flakkerend schijnsel van de toorts die eromheen brandden. Ze rees hoog boven Baltigo uit en hij stond perplex te kijken naar het mysterieuze zwartgroene licht dat de poort gaf, alsof ze duizend keer met een vod opgeblonken was. Voor hem leek het net alsof hij in een grote gladde zwarte spiegel keek. Bovenaan de poort stonden, net zoals aan de stadspoort, scherpe punten in de edelsteen gehouwen. Hij kon het niet zo heel goed zien, maar hij zou gezworen hebben dat er ook groene, witgrijze walmpjes en dampen van de poort begonnen op te stijgen. Zonder dat hij het besepte, was de poort langs beide kanten stilaan opengegaan richting de binnenplaats, op het moment dat de witgroene dampen er begonnen van op te stijgen. Op de binnenplaats stond een vrouw met één hand uitgestrekt in de richting van de poort, terwijl ze enkele woordjes mompelde die hij niet kon verstaan. Ze stond in het midden van het plein, waar het door vier afgebakende paadjes doorkruist werd. Ze staarde naar de grote zwarte poort met haar rechterarm nog altijd uitgestrekt, haar handpalm naar beneden gedraaid en haar vingers gekromd alsof ze een onzichtbare bol vasthield. Haar vingers maakten kleine krampachtige bewegingen. Op dat moment keek Baltigo achterom en zag dat de poort zich opnieuw begon te sluiten en dat de walmpjes stilaan begonnen te verdwijnen. Ze doet het met haar handen, dacht hij, en keek haar opnieuw aan. Ze stond op hem te wachten terwijl hij langs het paadje verder naar haar toe begon te wandelen. Ze had een lange zwarte mantel aan, zoals de poortwachter toen hij aangekomen was, en de mouwen ervan vielen in een grote boog rond haar in elkaar gevouwen handen voor haar midden. Ze had een bleek gezicht met ingevallen wangen en aan elk oog een dikke diagonale zwarte streep die van aan de zijkant van haar voorhoofd over elk oog tot op het puntje van haar neus leek te lopen. Toen hij dichterbij kwam, zag Baltigo niet alleen de twee zwarte hoofdlijnen op haar gezicht, maar ook zes andere fijne zwarte lijntjes op haar wangen, als de poten van een spin. Ze was noch een Donkere Elf, noch een Necromancer. Ze was een spinner, een specifieke groep volgelingen binnen het volk van de Necromancers.

‘Welkom in Morsmetak, Baltigo!’ zei de vrouw met een stem die leek alsof ze een echo maakte in een waterput, terwijl ze haar hoofd lichtjes naar achteren kantelde en zo meer volume produceerde. ‘Ik ben Arachnatak, de dienaar van Okeitik de Verzamelaar.’

Baltigo stond perplex en wist even niet waar hij het had. 'U ... u kent mijn naam?' antwoordde hij vragend.

Arachnatak was verbaasd over het antwoord dat ze kreeg. Ze sperde haar ogen lichtjes met een verwonderde blik en vroeg: 'Is dat hoe we elkaar begroeten dezer dagen, heer Baltigo?'

Baltigo werd van zijn voetstuk gebracht en excuseerde zich. 'Mijn excuses, dame Arachnatak! Ik ben inderdaad Baltigo, een bode van koning Lotengo en koningin Oliniga. Mijn dank voor uw welkom in de stad in steen. Ik breng nieuws van de koningin.' Hij bracht zijn rechterhand opnieuw naar zijn borst en maakte ook weer een klein knikje met zijn hoofd.

Baltigo wilde opnieuw vragen hoe het kwam dat ze hem kende, maar ze was hem voor. 'Bent u niet bekend met de wijze waarop Necromancers en Donkere Elfen communiceren?' vroeg Arachnatak met een zachtere stem, nadat ze in het antwoord van Baltigo de verwachte excuses gevonden had.

'Nee, dat ben ik niet. Hoe kent u mijn naam?' antwoordde hij.

'De raaf van de poortwachter was u voor, heer Baltigo. Hij hield u nochtans vanuit de lucht in de gaten. Als Celestial had u zelf ook naar hier kunnen vliegen, is het niet?' Arachnatak deinsde er niet voor terug om te provoceren. Elke vraag die ze stelde, had altijd wel een onderliggend doel. Ze wilde vooral weten wat voor iemand Baltigo was en of hij wist van de gebruiken die in de stad heersten. Een daarvan was dat het verboden was voor een Celestial om boven Morsmetak te vliegen.

'Ik hou van het contact met de grond, mevrouw. Ik wandel graag. En ik wilde geen ophef veroorzaken door boven de stad te vliegen, ik weet dat dat gevoelig ligt,' zei Baltigo, terwijl hij zich afvroeg waarom hij de raaf onderweg naar het paleis geen enkele keer gezien had.

'Daar hebt u goed aan gedaan, dat is inderdaad verboden,' antwoordde de dienaar. 'Het had u de toorn van de Donkere Elfen op de hals kunnen halen. Maar dat terzijde. U hebt belangrijk nieuws, zegt u?'

'Dat klopt. Ik breng slechte tijdingen vanuit Calax en ik had graag met Okeitik de Verzamelaar gesproken en hem de brief van de koningin overhandigd.' Waarna Baltigo uit gewoonte weer een klein hoofdknikje maakte en zijn ogen tegelijkertijd even sloot om aan te geven dat hij op koninklijke zending was. Hij haalde de brief tevoorschijn die hij ook aan de poortwachter had laten zien, nam hem uit het zilveren elfenzakje en toonde hem aan de dienaar.

Arachnatak deinsde achteruit bij het zien van het zilveren geweven zakje waar de brief in zat en keek er schuin argwanend naar. Ze keek heel vlug even naar de brief en het zegel erop en zei: 'Ik hoef die brief niet vast te nemen om te

weten dat hij echt is. Het is goed zo. Berg hem maar weer weg.'

Een beetje verwonderd over wat net gebeurd was, stak Baltigo de brief terug in het zakje en in zijn mantel. Hij vroeg zich af waarom ze zo'n afschuw had voor het zilveren zakje.

Arachnatak draaide zich om richting het paleis en zei met dezelfde diepe echo: 'Volg mij, ik breng u naar uw vertrekken waar u de nacht kunt doorbrengen in afwachting van de komst van de verzamelaar.'

Baltigo vroeg over haar schouder heen: 'Zal ik Okeitik vanavond nog kunnen spreken, denkt u?'

'Dat hangt van Ratik af, zijn leerling', antwoordde ze. 'Hij en de verzamelaar hadden een zielstocht uit te voeren in het Eldenwaldbos', vervolgde ze, terwijl ze zich schuifelend als een spin met snelle bewegingen vooruit verplaatste richting het paleis en Baltigo verder begeleidde naar een slaapvertrek op de derde verdieping.

Aangekomen aan de kamer opende Arachnatak de deur en zei: 'Laat uw slaap toch niet verstoren op een nacht als deze. De zonsondergang is ingezet en als het u een troost kan zijn, de rode zonsondergang heeft niet altijd nare gevolgen. Ik weet dat ook u als Celestial daarmee intens bezig bent, maar de verhalen kloppen niet altijd. Goedenacht.' Ze trok de deur van de kamer dicht en begaf zich onmiddellijk naar het oosterterras van het paleis, waar Okeitik en Ratik elk moment konden arriveren. Baltigo wachtte geduldig in de kamer en keek vanop een vensterbank naar de zon, die volledig ondergegaan was maar nog altijd een flauw roodpaars licht boven de verre horizon wierp. Hij dacht aan haar woorden over de zonsondergang terwijl hij zich opnieuw afvroeg waarom hij de raaf, die zijn komst verraden had, niet gezien of gehoord had. Hij is er niet geweest, ik heb hem niet zien vliegen, dacht hij. Hij was er gewoon echt niet.